

VÅR LÄNGTAN EFTER DEN LYCKLIGA GATAN!

- EN SAMHÄLLSANALYS – DÅ OCH NU.

Jag minns det tydligt. Det var på danspalatset Cupolen i Linköping. Det var min första riktiga intervju. Hon hade just slagit igenom med ”Regniga natt” och jag hade fått den häftiga uppgiften att göra en intervju med henne. Javisst – det var Anna-Lena Löfgren – sångerskan på den Lyckliga gatan.

Anna-Lena kom fram som en helylletjej. En besvärande polio, sedan bardomen, hindrade henne inte från att stiga fram som en hyllad sångfågel på Svensktoppen både i Sverige, Norge och Tyskland.

Nu läser jag att hon har fått somna in och funnit den himmelska ron. Det är som om tiden har hunnit ifatt en. 66 år är ju ingen ålder i denna tid, då vi skall leva ända in i evigheten. Nu när varje människa med inre komplex vill förändra sin kropp och förlänga sitt liv med alla medel.

Den nya tekniken eller rättare sagt den nya moralen bjuder på en insikt att det jag har är inte tillräckligt. Att vara otillfredsställd och inte kunna acceptera en egen kropp eller karaktär, tycks alltför främmande. På ett eller annat sätt har vi inte förstått livets villkor eller omedelbara konsekvenser.

Vi har en utmätt tid att leva. En eventuell livsförlängning, som vi vill åstadkomma, är marginell. De ansiktslyftningar och bröstförstoringar som vi vill åstadkomma är också skamset barnsliga, intill förbannelse dumdristiga.

Den nakna kroppen eller huden får heller inte vara i sin naturliga skiftning. Svarta och ibland färgrika tatueringar sprider sig om en farsot över manliga och kvinnliga hudar i denna tid. Vad är det som gör att man vill ha en gammal svart poststämpel på hals eller i ryggslut? Vad är det som gör att självaste Brolle, Kjell Wallmark, ser ut som en nyss uppkommen sotare på sin skorstensfejarplats, där på scen; denne folkkäre yngling sprungen ur en kompromisslös idoltävling.

Anna-Lena Löfgren vänder sig i graven och vill naturligt åter sjung om den ”lyckliga tiden”. För visst var vi lyckliga och kanske något naiva för femtio år sedan, då Vietnamkriget låg i sin linda. Då åren alltid stegrade sig med en ekonomisk tillväxt utan gräns. Då tv-apparaterna blev vars och ens egendom. Då den svarta, tunga telefonluren låg tätt ansluten i klykan på varje svenskt skrivbord.

Det var då som tiden tog ett stort steg framåt med Olympiaden i Rom 1960. Vår hyllade, kära Wilma Rudolph sprang som en lycklig amerikansk fredsduva över kolstybben – 3 guld.

Visst var det en ”lyckans gata”, som vi alla promenerade på, då huskropparna blev fler, lägenheterna större och dasset på gården gick upp i rök, även om vi studenter kunde få leva med ett seglivat utedass, både i Annedal och Landala.

Vi som studerade i Göteborg kände våra miljöer och vår tid. När Göran Sonnevi slog till med sin Vietnamdikt i BLM 1965 var vi redo till den nödvändiga protesten mot USAs vansinniga krig i Vietnam.

Tiden har inte förändrats. Kriget lever kvar fast i andra länder och med en allt mer raffinerad teknologisk krigföring. Liv skördas. ”Den lyckliga gatan” bär floder av blod alltifrån den lilla byn Song My över staden Kabul till ett härjat Afghanistan. Några ledare tror att våldet löser konflikter, att vreden och hatet kan luckras upp framför hotfulla tanks och massiva bombningar, som om de gamla B 52:orna från Vietnamkriget var några fredsbevarande ”fåglar”.

Någonstans i allt detta lever Anna-Lena Löfgrens röst. Den ljuder genom regntunga skyar och längtar till den lyckliga gata, som vi alla vill bo på!

Hans-Evert Renérius